



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. A., st. přísl.
t. č. pobytem v
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č.j. KRPB-10726-18/ČJ-2019-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha 9 **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v soudním řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 16. 1. 2019 doručenou dne 15. 2. 2019 ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č.j. KRPB-10726-18/ČJ-2019-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“, jímž bylo ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Nařízení Dublin III“).
2. Doba zajištění byla stanovena na 33 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 13. 1. 2019 do 14. 2. 2019.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění a o uložení správního vyhoštění.
4. Žalobce byl zadržen dne 13. 1. 2019 v 10:53 hod. při dálniční kontrole na dálnici D2 jako příslušník osádky vozidla, v němž celkem cestovalo osm cizinců, kteří předložili dokumenty týkající se podání žádosti o azyl v Rumunsku. Tito cizinci byli zajištěni podle zákona o Policii ČR a byla provedena lustrace podle otisků prstů v systému EURODAC, kde pro žalobce byla nalezena shoda se záznamem z Rumunska (ID).
5. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že cestoval z Iráku přes Turecko, odkud poslal zpět do Iráku rodičům svůj cestovní pas. Chtěl jet do Německa. Přes Řecko, Makedonii a Srbsko se dostal do Rumunska, odkud přešel do Maďarska, kde jej zadržela policie a vrátila jej do Rumunska. Tam mu vzali otisky prstů a zaevidovali je jako žadatele o azyl, ačkoliv žalobce o něho ani žádat nechtěl. Po několika dnech opustil tábor a pokračoval v cestě do Německa, ale v ČR je zastavila policie. Nemá žádné povolení ke vstupu na území ČR. Má příbuzné v Norsku (sestru) a dále v Německu a v Dánsku. Výslovně uvedl, že se do Rumunska vrátit nechce.
6. Žalovaná nejprve zkoumala, zda jsou dány zákonné podmínky pro zajištění. Usoudila, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť pobýval na území ČR neoprávněně a nechce se vrátit do Rumunska. Přesné informace o pobytu svých příbuzných (bratrance a strýce) v Německu nemá. Žalobce nedisponuje finančními prostředky na svou obživu a ubytování, v ČR je poprvé a nerozumí českému jazyku. Žalovaná uzavřela, že v případě žalobce jde o vážné nebezpečí útěku.
7. Dále se žalovaná zabývala otázkou mírnějších opatření (tzv. zvláštních opatření) ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Dospěla k závěru, že tato opatření nelze využít, neboť žalobce nemá k ČR žádné vazby a existuje nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR, o čemž svědčí jeho přání nevrátit se do Rumunska.
8. Žalovaná dospěla k závěru, že zajištění je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života cizince. Dále se žalovaná

zabývala otázkou, zda by předání žalobce nebylo v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K tomu uvedla, že jí není známo žádné rozhodnutí na národní či unijní úrovni, které by jednoznačně deklarovalo, že Rumunsko nedodržuje minimální standardy ochrany základních lidských práv. Ani Vysoký komisař OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Žalobce navíc žádné konkrétní důvody, proč by se nemohl vrátit do Rumunska, neuvedl.

9. Žalovaná dále zjišťovala, zda nejsou zveřejněny informace, které by dokládaly systematické nedostatky v azylovém řízení. Poukázala na evropskou azylovou databázi AIDA a poslední vydání zprávy Human Rights Watch „World Report 2017“, Výroční zprávu EASO o situaci v oblasti azylu v EU za rok 2015 a dále informace rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, jakož i na stránkách Komisaře pro lidská práva. Ke všem uvedeným zprávám žalovaná uvedla odkazy na internetové stránky.
10. Dále poukázala na skutečnost, že Komise EU rozhodla, že Rumunsko je povinno na základě kvót přijmout v rámci systému tzv. relokací 3624 uprchlíků z Itálie a Řecka, přičemž již v lednu 2017 Rumunsko přijalo v rámci systému relokací 513 žadatelů z Řecka a 43 žadatelů z Itálie. Konkrétně žalovaná poukázala dále na Informaci Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 5. 4. 2018 s tím, že je součástí správního spisu.
11. Žalovaná závěrem odůvodnila, že doba zajištění v délce 33 dnů vyplývá ze součtu lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

12. Žalobce v doplnění své blanketní žaloby uvedl, že napadá napadené rozhodnutí z několika důvodů.
13. V první řadě žalobce namítal, že žalovaná se nedostatečně zabývala reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do Rumunska. V rámci dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do země, v níž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. Žalobce na tomto místě považují za potřebné poukázat na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12)* na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci *M.S.S proti Belgii a Řecku (stížnost č. 30696/09)*, kdy ESLP shledal porušení článku 3 EÚLP (mimo jiné) v důsledku toho, že dotčený stěžovatel jako žadatel o mezinárodní ochranu v případě návratu do Řecka musel žít v Řecku na ulici (body 249 – 264). ESLP při odůvodnění svého závěru zdůraznil, že žadatele o mezinárodní ochranu je potřeba považovat za zranitelné osoby, která si vyžadují zvláštní ochranu (bod 251).
14. U většiny zpráv citovaných v napadeném rozhodnutí, které se týkají fungování rumunského azylového systému, však žalovaná pouze uvádí jméno uvedeného zdroje, rok a webový odkaz. Uvádí, že uvedené zdroje „prostudovala“, neuvádí však jejich obsah, ale pouze všechny dohromady shrnuje tak, že: „V žádném z těchto

veřejně dostupných zdrojů není informace o tom, že by byly zjištěny systematické nedostatky rumunského azylového řízení.“ Nejaktuálnějším podkladem, na který správní orgán ve svém rozhodnutí odkazuje, je pak zpráva Ministerstva vnitra z 05. 04. 2018. K jejímu obsahu však uvádí pouze, že „*Uvedený dokument popisuje azylový systém v Rumunsku*“ (str. 7 napadeného rozhodnutí). Podle názoru žalobce takové vyjádření nemá žádnou vypovídací hodnotu.

15. K argumentaci žalovaného statistikami žalobce uvedl, že dva ze tří uvedených statistických zdrojů se vztahují k roku 2015, mají tak pouze omezenou relevanci pro rok 2019. Za druhé však žalobce v obecné rovině nerozumí, proč by uvedené *kvantitativní* statistické údaje měly mít relevantní výpovědní hodnotu ve vztahu ke *kvalitě* rumunského azylového systému. Pokud by totiž bylo možné následovat logiku, že kvalita azylového systému je přímo úměrná počtu žádostí o mezinárodní ochranu, museli bychom nutně dojít k závěru, že nejkvalitnější azylový systém je v současnosti v Itálii a Řecku. Takový závěr však na první pohled absurdní a vyvrací jej také řada informací od mezinárodních organizací a několik rozhodnutí ESLP, včetně dvou výše uvedených. Kvantitativní statistické údaje tak mohou dle názoru žalobce jako podklad pro rozhodnutí sloužit pouze v omezené míře a měly být přinejmenším doplněny údaji kvalitativními. Rozhodnutí by tudíž mělo vycházet zaprvé z nejaktuálnějších informací dostupných o Rumunsku, za druhé obsahovat jejich vyhodnocení jak z kvantitativního tak z kvalitativního hlediska a za třetí mělo by vycházet také z konkrétních skutkových okolností případu každého žadatele, přičemž speciální pozornost měl správní orgán věnovat přijímacím podmínkám. Argumentace žalovaného správního orgánu nenaplnuje zákonem ustavenou povinnost náležitého odůvodnění dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
16. Dále žalobce poukázal na to, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku nadále nepříznivá. Vychází především ze zpráv US Department of State ke stavu lidských práv v Rumunsku za rok 2017 (přístupné na <https://www.state.gov/documents/organization/277453.pdf>), dále z Informace dostupné z Asylum Information Database z 2. 7. 2018 a Zpráva Asylum Information Database ke stavu rumunských detenčních zařízení za období 2016-2017.
17. Žalobce namítl, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nedostatečně věnovala jeho individuální situaci a její zdůvodnění je použitelné na kterýkoliv případ. Přitom žalobce v pohovoru uvedl, že uprchlický tábor v Rumunsku opustil, protože „*to tam nebylo dobré*“. Proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
18. Konečně žalobce namítl, že žalovaná nedostatečně posoudila alternativy k zajištění (tzv. mírnější opatření). Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, a také na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, jak se žalovaný dostatečně přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s otázkou nezbytnosti zajištění žalobce jako osoby spadající do zranitelné skupiny žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný pouze konstatoval, že u žalobce hrozí útěk do Německa, neboť tato země měla být jeho zemí cílovou.

19. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované

20. K námitkám směřujícím k nereálnosti navrácení žalobce do Rumunska žalovaná uvedla, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by mu bránily v návratu do Rumunska. Podle žalované rumunský azylový systém netrpí závažnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a že předpoklad pro předání žalobce v době jeho zajištění je reálný.
21. Stran statistik užitých v napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na to, že nevycházela jen z dat z roku 2015, ale také ze zprávy Ministerstva vnitra ČR k azylovému systému Rumunska ze dne 5. 4. 2018, která byla zpracována na základě veřejně dostupných informací. Závěry žalované mají tedy oporu nejen ve statistických datech, ale také v souvisejících podkladech. Statistická data žalovaná vykládá tak, že pokud rumunský azylový systém obstál v době vrcholící uprchlické krize v roce 2015 a násl. a netrpěl závažnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v době rozhodování o relokacích, tím spíše nebude vykazovat nedostatky v současné době, kdy je vystaven daleko menšímu zatížení.
22. Žalovaná poukázala na to, že řízení o zajištění je koncentrováno do jediného úkonu (vydání rozhodnutí), a proto v něm není místo pro provádění rozsáhlého dokazování stran podmínek v příslušném členském státě, což je primárně úkolem Ministerstva vnitra v dublinském řízení o předání cizince. Rumunský azylový systém jistě není dokonalý, ale podle žalované jde spíše o dílčí problémy, protože jinak by na to kompetentní orgány EU reagovaly.
23. K námitkám žalobce, že žalovaná neprovedla individuální posouzení jeho situace, žalovaná odkázala na provedený protokol o podání vysvětlení, v rámci něhož žalobce vypověděl, že odešel z uprchlického tábora, neboť to tam nebylo dobré, a pokračoval dále do své cílové země – Německa. Za situace, kdy žalobce nevykazoval viditelné známky špatného zacházení ani žádnou konkrétní výhradu v tomto směru sám neučinil, nelze klást žalované k tíži, že se takovou okolností blíže nezabývala.
24. K namítanému porušení principu subsidiarity zajištění (nevyužití mírnějších alternativ zajištění) žalovaná uvedla, že z výpovědi žalobce jasně vyplývá, že se nechce do Rumunska dobrovolně vrátit a nechce ani zůstat v ČR, čemuž odpovídá jeho předchozí jednání. V Rumunsku nehledal mezinárodní ochranu a chtěl cestovat dále do Německa, za což vynaložil značné finanční prostředky (6500 EUR). Žalobce nemá na území ČR žádné bydliště a nemá ani na složení finanční záruky. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tedy bylo vyloučeno pro nesplnění podmínek pro jejich uplatnění.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl

bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

26. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

27. Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Žalobce byl po svém zadržení dne 13. 1. 2019, následně lustrován v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda se záznamem z Rumunska (ID), přičemž je ve spisu založena kopie průkazky žadatele o azyl vydané v Rumunsku. Pode protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 1. 2019 za přítomnosti tlumočníka z jazyka kurdského žalobce vypověděl podrobnosti o průběhu své cesty z Iráku přes Turecko do EU a dále uvedl, že o azyl v Rumunsku žádat nechtěl, tábor opustil, protože to tam nebylo dobré. V Rumunsku už dále být nechce. Dále je ve spisu založena Informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 4. 2018 vztahující se k rumunskému azylovému systému. Po vydání napadeného rozhodnutí bylo přípisem ze dne 15. 1. 2019 informováno Ministerstvo vnitra. Dne 16. 1. 2019 byla žalovaná informována o tom, že byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska a lhůta pro odpověď byla stanovena na 29. 1. 2019. Na to žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o dobu 25 dnů do dne 11. 3. 2019. K předání cizince k transferu zpět do Rumunska mělo dojít dne 6. 3. 2019.

28. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

29. Účelem a důvodem pro zajištění žalobce v posuzované věci bylo zahájení dublinského řízení o přijetí žalobce zpět na území Rumunska. Skutečnost, že žalobce již pravděpodobně není zajištěn, je v souladu s aktuální judikaturou správních soudů irelevantní, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č.j. 6 Azs 320/2017-20 je ustanovení § 172 odst. 6 ZPC neaplikovatelné pro rozpor s evropským právem. Zároveň nedávno Ústavní soud ČR rozhodl svým nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 o zrušení citovaného ustanovení, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.

30. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď.“

Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvou týdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

31. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
32. Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za **vážné nebezpečí útěku** se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
33. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
34. První skupina žalobních námitek směřovala k tomu, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila otázku systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalobce zejm. poukazuje na to, že je třeba ho jako žadatele o azyl považovat za zranitelnou osobu. Krajský soud k tomu uvádí, že tato argumentace opřená o rozsudky ESLP *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12) a *M.S.S proti Belgii a Řecku* (stížnost č. 30696/09), je evidentně účelová. Zranitelnou osobou se ve smyslu čl. 21 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2013/33/EU (tzv. přijímací směrnice) rozumí zejm. například nezletilé osoby, nezletilé osoby bez doprovodu, zdravotně postižené osoby, starších osoby, těhotné ženy, osamělí rodiče s nezletilými dětmi, oběti obchodování s lidmi, osoby trpící závažnou chorobou, osoby s duševní poruchou a osoby, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo

jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky. Tomu odpovídá i vnitrostátní definice zranitelné osoby obsažená v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Jak ovšem plyne ze správního spisu, žalobce je osaměle cestujícím dospělým mužem, který má svou rodinu v Iráku, sestru v Norsku a vzdálenější příbuzné v Německu. Je zdravý a nelze mu připisovat žádný z uvedených sociálních statusů. Krajský soud proto odmítá tvrzení žalobce, že je ve smyslu právní úpravy společného evropského azylového systému zranitelnou osobou a že je třeba vůči němu zachovat zvláštní přístup zohledňující zvláštní potřeby vyvolané zranitelností osoby.

35. Ke způsobu, jakým žalovaná hodnotila existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítá, jakým způsobem žalovaná pracovala se zdroji pro své posouzení otázky existence systémových nedostatků, krajský soud je toho názoru, že žalovaná poměrně jasně označila podklady pro svou úvahu. Nedostatky v hodnocení těchto podkladů (tzn. vysvětlení jednotlivých dílčích závěrů plynoucích z jednotlivých citovaných zpráv) sice lze spatřovat, ovšem žalovaná je překryla souhrnným konstatováním, že z uvedených podkladů neplynou poznatky, které by zavadávaly důvod k závěru o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalovaná poměrně podrobně vysvětlila argumentaci statistickými údaji o vytíženosti azylového systému Rumunska v posledních letech, přičemž její úvahu per argumentum a maiori ad minus (poměřováno k množství migrantů v letech 2015 až 2016 a nyní) lze považovat za rozumnou a logickou.
36. Je pravdou, že žalovaná mohla věnovat podrobnější hodnocení zprávě Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 4. 2018, která podrobně popisuje fungování rumunského azylového systému a lze ji považovat i za poměrně aktuální. Nicméně krajský soud (a to opakovaně) ve své judikatuře hájí stanovisko, že na žalovanou nelze přesouvat důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence systémových nedostatků v příslušném členském státě EU, kam má být cizinec předán (viz k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, přístupný na www.nssoud.cz). Uvedený nedostatek by znamenal zásadní vadu rozhodnutí o předání cizince a určení příslušného členského státu EU v dublinském řízení, avšak nikoliv v „jednoukonovém“ řízení o zajištění cizince, kde funguje snížený důkazní standard, přičemž cizinec nemá žádnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či navrhnout jejich doplnění.
37. V souhrnu k otázce vyhodnocení systémových nedostatků tedy krajský soud uvádí, že závěry žalované jsou přiměřeně podloženy citovanými zprávami, jejichž obsah žalobce přímo nezpochybnil, a doloženou Informací OAMP ze dne 5. 4. 2018. Tyto závěry jsou rovněž v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č.j. 2 Azs 33/2018 - 20, a dále ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, přístupné na www.nssoud.cz.
38. Ve druhém žalobním bodě namítl žalobce nepříznivou situaci v Rumunsku, kterou mají dokládat jím citované zprávy, konkrétně zpráva US Department of State ke stavu lidských práv v Rumunsku za rok 2017 (přístupné na <https://www.state.gov/documents/organization/277453.pdf>), dále z Informace dostupné z Asylum Information Database ze dne 2. 7. 2018 a Zpráva Asylum Information Database ke stavu rumunských detenčních zařízení za období 2016-

2017. Krajský soud se seznámil s obsahem těchto zpráv a konstatuje, že nevypovídají nic o natolik závažných nedostatcích přijímacího systému či poskytování dávek a služeb žadatelům o azyl, které by mohly naplnit pojem systémových nedostatků. Namítaná zpráva AIDA Romania: „*Living conditions in reception centres a persisting concern*“ vypovídá pouze o špatném stavu sprch v zařízení v Giurgiu a o pro děti nevhodném hřišti v zařízení v Bukurešti. Druhá zmiňovaná zpráva AIDA *Conditions in detention facilities (Romania)* vypovídá mj. o uspokojivých podmínkách v centrech Arad a Otopeni, kde byly nezávislou kontrolou shledány pouze drobné nedostatky týkající se např. zajištění dietního stravování.
39. Krajský soud ke druhému žalobnímu bodu uzavírá, že ani žalobcem citované zprávy nevypovídají o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, ani o přetíženosti tamějších uprchlických ubytovacích kapacit. Stran dokumentovaných kritizovaných podmínek lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v již citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že *„rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.*
40. Ke třetímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí ke zjištěnému skutkovému stavu, krajský soud uvádí, že s tímto hodnocením žalobce nesouhlasí. Zajisté nelze přehlédnout, že žalovaná užívá k tvorbě svých rozhodnutí určité typové pasáže odůvodnění (šablony), které přizpůsobuje konkrétnímu případu. Samotné užívání takových pomůcek však není vadou řízení ani výsledného rozhodnutí, nezakládá-li nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Krajský soud tyto vady v napadeném rozhodnutí neshledal, neboť veškeré úvahy žalované korespondují se zjištěným skutkovým stavem. Pokud jde o tvrzení žalobce, že opustil rumunský uprchlický tábor z důvodu, že to tam „nebylo dobré“, tak toto tvrzení nelze považovat za žádný signál toho, že tam žalobce čelil mučení či nelidskému zacházení, či nehumánním podmínkám. Ostatně s obdobnými námitkami cizinců se krajský soud opakovaně setkává ve vztahu k rakouským či francouzským či švýcarským azylovým zařízením.
41. Ke čtvrtému žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybnil zachování principu subsidiarity zajištění vůči mírnějším opatřením (§ 123b zákona o pobytu cizinců) krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců připadají v úvahu jako zvláštní opatření za účelem vycestování a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení finanční záruka; c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Pro všechna tato možná opatření platí, že je nelze uložit, pokud jde o cizince, u něž je zjevné, že má

v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu (§ 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

42. Krajský soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalované, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro uložení žádného z uvedených zvláštních opatření. Žalobce jednoznačně vyjádřil úmysl opustit ČR a pokračovat dále do Německa s tím, že do Rumunska se vrátit nechce. Jelikož žalobce neměl v ČR kde pobývat, byla u něho jednoznačně vyloučena povinnost zdržovat se na adrese místa pobytu. Pro nedostatek financí, o čemž svědčí i provedená osobní prohlídka movitých věcí, nebylo možno uvažovat ani o finanční záruce. Ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu by musely nastat specifické okolnosti zjištěné obvykle při pohovoru s cizincem, které by odůvodnily možnost aplikace uvedených opatření (viz k tomu kupř. závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016 - 38, přístupné na www.nssoud.cz). Takové okolnosti ovšem v předmětné věci jednoznačně nenastaly, přičemž žalovaná podle zjištěných okolností možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování řádně a správně vyhodnotila.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).
45. Ve výroku IV. krajský soud rozhodl o tom, že se nepřiznává odměna za zastupování Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., neboť jde o specializovanou právnickou osobu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 5 s.ř.s., k jejímž činnostem patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Jak je soudu z úřední činnosti známo, disponuje zástupce žalobce grantem z veřejných prostředků na úhradu těchto činností, a proto mu nebylo přiznáno právo na odměnu za zastupování v tomto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.